

tatis obsequium, his tamen maxime sanctorum Dei A debemus obsequium nostræ devotionis impendere, a quibus nos constat peculiare muneris beneficium percepisse : nos quidem flagello Dei castigati, et febrium languoribus per biennium modo incredibili exusti, cum omnes medici solius mortis exitum nobis prominere promitterent, nilque unquam fuit in quo continuæ noxam ægritudinis temperarent, per visum ergo commotus ad tumbam sancti Cuthberti, gemens et fremens pernoctavi, qui morbo simul et mole fatigatus, dum somnum subripui, in visum mihi beatus Cuthbertus astitit, qui manu sua singula membra mea de infirmitate mea percurrentes mox vigilantem ab omni infirmitate sanum reddidit, et me sibi in omnibus devotum fore, et quæcunque in mea diœcesi, ipse vel sui possessuri B erant, ab omni fatigatione, securam et liberam esse præcepit; quique beati confessoris adjutus beneficiis, eo ei devotior exstiti, quo majora persolvere debui. Willielmo interim Dunelmensi episcopo, de sede apostolica litteras Gregorii papæ septimi ad Willielmi regis concilium apud Westmonasterium deferente, canonicos de ecclesia sua amovere et monachos substituere, omnium consensu impetravit. Quibus plurimum gavisus, ex præcepto præfati papæ, et ex imperio domini regis Willielmi beati Cuthberti amore debito, subscriptas litteras sancto Cuthberto, et ejus episcopo, et omnibus monachis ei servientibus, consensu et permissione capituli Eboraci, et totius synodi confirmatione, dedi, concessi, et præsentem chartam confirmavi, et post propria manu super altare sancto Cuthberto obtuli. Sciant igitur tam præsentem quam futuri quod ego Thomas Eboracensis archiepiscopus, ex præcepto papæ Gregorii septimi, et confirmatione domini Willielmi regis, sub testimonio universalis Anglorum concilii,

et consensu Eboracensis capituli, do et concedo Deo et sancto Cuthberto, et omnibus ejus episcopis successoribus, et omnibus monachis ibidem in posterum futuris, ut omnes ecclesias quascunque in præsentem in diœcesana parochia mea possident, vel in posterum canonice acquirere poterunt concessione regum, largitione fidelium, vel ædificaverint in proprio fundo terrarum, habeant liberas, et quietas omnino in perpetuum a me et omnibus successoribus meis, ab omnibus quæ ad me vel ad successores meos pertinent. Quare volo et præcipio ut omnes ecclesias suas in manu sua teneant, et quiete eas possideant, et vicarios suos in eis libere ponant, qui mihi et successoribus meis de cura tantum intendant animarum; ipsis vero de omnibus Cæteris eleemosynis et beneficiis concedo insuper, confirmo, et præcipio, ut tam ipsi quam ipsorum vicarii liberi et quieti in perpetuum sint ab omni redditu synodali, et ab omnibus auxiliis, gravaminibus, vel redditibus, exactionibus, vel hospitibus, tam a me, quam a decanis, archidiaconis, vel omnium nostrorum vicariis, et ministris; sub anathemate etiam prohibeo, ne aliquis ultra, ipsos, vel eorum clericos, aliqua sub occasione fatiget, vel ad synodos, vel capitula ire, nisi velint sponte, compellant; sed si quis, erga eos vel suos aliquam querelam habuerit, ad curiam sancti Cuthberti, Dunelmum veniat, ut ibi qualem debuerit rectitudinem percipiat, omnes enim libertates, et dignitates, quas ego, vel mei sequaces in ecclesiis propriis vel terris nostris possederimus, ipsis et sancto Cuthberto in omnibus ecclesiis et terris suis libere in perpetuum concedimus, et absque tergiversatione sine calumnia, a me, meisque successoribus, liberas et quietas confirmamus.

ANNO DOMINI MC

RICHARDUS DE DUMELLIS

ABBAS PRATELLINUS

NOTITIA HISTORICA

(FABRIC. *Bibliotheca med. et inf. Lat.*, tom. VI, p. 77)

Richardus de Dumellis, abbas PrateLLinus, quod monasterium Northmanniæ est in diœcesi Lexoviensi, circa annum 1057 fundatum, vixit an. 1100, et scripsit *Commentarium fusissimum in priora xxviii capita Genescos*, qui habetur in bibliotheca Lambethana. Ex eo quædam in rem suam adduxit Henricus Wharton in Auctario ad Jac. Usserii Historiam dogmaticam de Scripturis et sacris vernaculis.